

Zoals wellicht velen heb ik genoten van de sneeuw van de afgelopen dagen. Ik kon dat omdat ik een dagje ouder ben en er op dat moment geen noodzaak was om me in dit natuur geweld te mengen.

Ik ging, bijna onbewust, toch weer terug in de tijd. Zoals ik al zei, ik had toch niets anders te doen.

Ik heb vele jaren op de lange latten gestaan. Door overschatting van mijn kundigheid en tevens overmoed, ben ik een aantal malen afgestraft. Dit met soms zeer pijnlijke gevolgen.

Wij skieden meestal in het Pustertal gelegen in Oost Tirol. Het plaatsje heette Sillian, vlak bij de Italiaanse grens gelegen. Ik stortte een keer af en kon bij het opstaan mijn linker arm niet meer gebruiken. Op de slee naar de ambulance en toen naar het plaatsje Innichen vervoerd. Daar was een ziekenhuis waar een tordatie werd vastgesteld.

Je sleutelbeen breekt dan niet, maar schiet van je schouderblad af, of zo iets. Pijnlijk. Innichen lag in Italië. Niet belangrijk maar ik kom er op terug.

Het prachtige stadje Innichen. Is trouwens ook Oostenrijks geweest.

Een drie of viertal jaren geleden was ik weer aan het glijden in Sillian. Op een dag sneeuwde het stevig. Daar ik mijn blessures allen met slecht zicht had op gelopen, besloot ik te gaan wandelen.

Ik koos voor een schitterend pad langs de rivier de Drau. Hij ontstaat als een soort beek in de omgeving van Innichen en loopt via Sillian, Lienz en weet ik nog veel meer plaatsen(tjes), om uiteindelijk na 749 km als een beste rivier in de Donau uit te monden.

Ik startte in Innichen omdat het vandaar stroom afwaarts was, loopt makkelijker dan stroom opwaarts.

Ik genoot van mijn wandeling. Ik alleen in die prachtige natuur. Ik ben niemand tegen gekomen. Maar af en toe kwam ik toch langs wat woningen, boerderijen en zo. Misschien was ik omdat ik daar in mijn eentje de (onzichtbare) grens aan het oversteken was, toch voor enkele van de bewoners verdacht. Denk ik.

Toen ik halverwege Innichen - Sillian was, hoorde ik opeens een auto achter mij naderen. Ik stopte en zag een Italiaanse politie auto van de Carabinieri. Er stapten twee politie mannen uit. Ik dacht even dat ik terug in de tijd van Nazi Duitsland was.

Dit vanwege hun uniformen die mij daar sterk aan deden denken.

Zij deden mij aan andere tijden denken.

Zij stapten uit en bevelen mij nors om achter in hun VW polo'tje plaats te nemen. Ik begreep dat ik was gearresteerd.

Mijn vervoer naar de nor.

De achterbank van de polo was met het voorste gedeelte gescheiden door een soort stalen kooi. Ik voelde mij niet echt op mijn gemak. Zonder iets te zeggen reden zij de vijf kilometer die ik had afgelegd terug naar Innichen. Daar hadden zij een soort van bureau, waar ik direct in een kamer werd opgesloten en alleen werd gelaten.

Ik was lichtelijk verward en de woede kwam langzaam in mij op zetten. Ik besepte in mijn machteloosheid echter ook dat ik mij diam (Indonesisch voor rustig) moest houden. Ik heb veel Yoga gedaan, dat kwam van pas, ik kon me ontspannen.

Af en toe kwam een van de agenten die mij gepakt hadden mij fotograferen. Van alle kanten, nog net niet in mijn blote kont. Daarna zat ik weer een tijd alleen.

Dit alles zonder iets te zeggen. Een keer nam hij een foto vlak voor mijn gezicht. Het kon niet anders dan dat ik daar erg vertekend, met een dikke neus, op stond.

Dat klopte, want ik hoorde ze even later gieren van het lachen. De aderen aan mijn slapen begonnen licht te kloppen.

Opeens kwam de andere agent binnen en bleek plotseling ook Duits te spreken. Ik zag dat hij zich een beetje geneerde voor alles. Ik vroeg vriendelijk aan hem waarom ik daar zat. Hij zei dat ik een soort van dubbelganger van een zeer gezochte misdadiger c.q. terrorist was.

Ik kreeg ook door dat zij zich klaar maakten om naar huis te gaan. Het was namelijk zaterdag. Ik vreesde licht dat ik daar tot na het weekend moest verpozen.

Na enkele uren gevangenschap werd mij echter, zonder enige excuses, de vrijheid aangeboden. Ik nam aan dat zij mij wel even met de auto naar Sillian zouden brengen. Niets was echter minder waar. Zij wezen mij de bushalte.

Ik kookte maar ik bleef beleefd en wenste hun commandant een prettig weekend.
Ik denk achteraf dat ik hun misschien wel een lesje zelf beheersing heb geleerd.

Zo vriendelijk keken ze bij mij niet.